

er den sidste Grund, paa hvilken vi maae staae, naar vi skulle give vort Samtykke til, at Prinds Christian af Glücksborg bestiger Thronen. Det blev nylig sagt, at han ikke kunde bestige Thronen i Henhold til Grundloven, men i Henhold til Renunciationerne; der opløstede sig da Stemmer i modsatte Retninger. Det vare mig i saa Henseende tilladt at fremsætte de Tvivl, jeg har om, at dette paa nogen Maade kan stee efter Kongelovens Arvesølge. Det Tilfælde er nu for Haanden, efter Renunciationerne, at Prindsesse Louise maa betragtes som den, der har Arveretten til den danske Throne. Kongeloven bestemmer da først Agnaternes Arvegang, og, naar der ikke ere flere Agnater, kommer man til Cognaterne, til den nærmeste qvindelige Agnat; dette Tilfælde omtales i § 37 i Kongeloven, hvilken jeg, da den er fort, haaber, at den ærede Formand tillader, jeg oplæser: „Det er Døttrene og Døttrenes Børn og Børnebørn i evindelig Række, som Arvesuccessionen udi Regjeringen skal tilhøre, og ikke Døttrenes Mænd, som aldeles Intet med disse Rigers Genevolds-Herskab skulle sig befatte, og i hvor høie og magtige de ellers kunde være i deres egne Lande, skulle de dog, naar de her udi Riget ere, aldeles ingen Magt sig tillegne, men altid ære Arve-Dronningen og Hende den høire Haand og ypperste Sted give.“ Det forekommer mig uomtvisteligt klart, at om end Rettighederne kunde overføres til Prindsesse Louise, kan det ikke uden det bestemteste Brud paa Kongelovens Arvesølge af hende overføres paa hendes Mænd, hun er dog visseelig derefter forpligtet til at regjere selv og ikke at tilstede sin Mand nogen som helst Deel af Regjeringen i „disse Lande“, som det hedder. Men dernæst siger man, hans Regjering vil være at betragte som et Indskud, og der staaer da Intet i Veien for, at Prindsesse Louises Børn arve efter hende. Men, saavidt jeg idetmindste har kunnet forstaae Kongelovens Arvegangsregler, saa er det Bestemmelsen, at, naar en Regent er død, da gaaer man ud fra ham, som den nærmest Berettigede og spørger, hvilke ere de, der i Slægt staae ham nærmest, og dersom altsaa Kongelovens Regler skulle følges, og Prinds

Christian af Glücksborg bestiger Thronen, da maa man spørge: Hvem er den Arving, der staaer ham nærmest, eller med andre Ord, det er hans Børn, der skulde arve efter ham og ikke efter hans Gemalinde. Det vil altsaa, saavidt jeg seer, ikke kunne være gjort efter Renunciationerne at overføre Thronen til Prinds Christian af Glücksborg uden et dobbelt Brud paa Kongelovens Arvesølge, altsaa uden et dobbelt Brud paa den Arvesølge, til hvilken man dog tilfodt vilde støtte sig. Dersom det forholder sig saaledes, saa vil det være nødvendigt, formener jeg, udtrykkelig at udtale, i Henhold til hvilken Magt det er, at Thronen overdrages Prinds Christian af Glücksborg, nemlig i Henhold til det Forslag, som foreligger fra Kongen under Rigsdagens forventede Samtykke. Jeg har derfor tilladt mig at foreslaae, at i 3die sidste Linie Ordet „videre“ udgaaer. Dette Ords Forbindelse og dets Forhold til det hele Forslag vil man kunne overse, naar man forbigaaer de indskudte Sætninger og læser Forslaget saaledes: at der gives Samtykke til, at, hvis Mandstammen maatte uddøe, den danske Krone gaaer over til Prinds Christian, samt at da al „videre“ Arveret, som nu bestaaer efter Kongelovens Artikler, skulde være ophævet. Ordet „videre“ skal, hvis jeg ikke misforstod den høitærede Folkethingsmand for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Madsvig), betegne en fortsat Bestaaen af Kongeloven, saa at paa den Maade en Slags Legitimitet skal indtræde. Jeg har allerede sagt, hvorfor det forekommer mig misligt; den ærede Rigsdagsmand tilfagde, at han nærmere vilde udtale sig over Vædringsforslagene, efterat de vare motiverede, jeg skal tillade mig at afvente de Uttringer, som maatte fremkomme fra ham i denne Anledning. Endnu har jeg tilladt mig at stille et andet Vædringsforslag, nemlig til de Ord; „med samtlige nu dertil efter hvilken som helst Adkomst hørende og dermed forbundne Lande og Rettigheder, som et til alle Tider uopløseligt Hele“; men der er til samme Punkt tillige stillet et andet Vædringsforslag af en høitæret Landskingsmand, som jeg antager for at være et heldigere Udtryk for den Tanke, jeg har bestræbt mig for at lægge ind i de Ord,